עשרה יוחסין פרק רביעי קידושין

עין משפט נר מצוה

עד א מיי' פ"ז מהלכות מת המקדש הל' ו ופי"ד מ' הל' סנהדרין הל' יב ופי"ב מהלכות מלכים הלכה ד:
פה ב מיי' פ"ט מהל' איסורי ביאה הלכה יב טושו"ע א"ה סימן ז סעיף כח [וסי' ד סעי' כט]:
פו ג מיי' שם ופט"ו הל"ט סמג לאוין קז טושו"ע אה"ע סי' ז סעיף כח:
פז ד מיי' פ"ג מהלכות מלות איסורי ביאה הל' יד [פט"ו מהלכות עשין לו מוד ש"ע מ"מ סי' רז סעיף יב [אה"ע סי' ד סעי' כט]:
פח ה מיי' פט"ו מהלכות איסורי ביאה הלכה טז סמג לאוין קח:
פט ו [מיי' פ"ט מהלכות איסורי ביאה הל' ד] טושו"ע אה"ע סימן ל סעיף ט:

מוסף תוספות

א אפילו לר"מ וכו' מ"מ א"ן המתנה חלה אלא כשבא ל שוחט ובא לעולם הילכך כ"ן דהשתא לאו בר הקנאה ה"א אין במעשיו כלום. ר"ת ב"א. ב מכאן כיון ד"א בר מתנה הוא. תוס' ש"ד וכע"ז בפיסקי הרא"ש. ג אע"פ שהוא מיושב בדעתו כ"ן שאינו יכול ליתן במתנה דו תן בידה כתוב וכעינן דחזי לן ענה. תוס' טוק. ד. משום ח"ב ראש. רא"ש. ועי' קרבן נה אל. ה. דאי לאו בר נתינה ה"ל משום דחשיב כמת, אפי' ש"ותו נמי לא מצי יהיב ליה. ח"ב הרא"ש. ו. דקרא דיכיר לי"א לאוקמא בהכי דאם א"ו יכול לדבר עתה וליתנם יתנם כשיתרפא. רא"ש.

תוס' ר"י הזקן

לו"ה על הקיחה אלא מפני הו לול והואיל ולא בא עליה אי"ו לוקה. והה"ג למסורת נו"נה לישראל דלא חסירי מ"יסורי כהונה ואין לוקין עי הם אלא בביאה שאחר קד שין. והנה זה הפירוש טו"ר סאד ומקובל לר"ש הר"ר תאות לשטת הגמ' ורנ"א עמד בדעת אחרת, כי לפ"ד ר"ש רבא סובר שאף בא"למנה אינו לוקה משום לא יחי"ל. ולא ידעתי מי הכרית לה"ור מדעתו ולומר שלוקה מ"מ"ם לא יחלל באלמנה. והא דק"מ רבא בהמודה פרק כל האפורין (כט. בן בזונה גר"ר הבא עליה לוקה משום לא יחלל (כאביי) [לאביי] קא"ר בפ"ש בפרק הבא על יבמ"ת [יבמות סא. ב. עי"ש]. **מר"ר. נאמנין.** במילתיה דר' יהו"ח גרסינן נאמן. בראשיה קא' שהאבן מעיד. ובפרק יש נוחלין (כ"ב קכח. ב) אינ"ש אלמא הלכתא כר' יהודה. ובכ' התולין (יבמות מז. א) נמי אמרינן נאמן כר' יהודה אב' אם יש מלהן כנים אינו נאמ"ן. **נמ'.** חזקה דכשרות. שד"ר יצא לאויר העולם ועד הנה היה בחזקת כשר. הרי"ר דבתיב יכיר. לאשמועינן שנ"מן לפסלו, אבל לרבנן דא"ר שאינו נאמן לפסלו אל' להורישו בנכסיו פי שנים למו' לי קרא פשיטא דנאמן הוא כמגו דהא אי בעי למיתן ליה כל נכסיה יהיב ליה. הילך אע"ג דלא ידעינן אם הוא בכור אם לאו כגון שבאו מ"מ' נח הים, פשיטא דנאמן מש"ם מגו. לאחר מכן. לאחר שהעיד בפנינו שהוא רוצה ללכת בדרך רחוקה והעיד בפנינו שהוא בכור ושול פי שנים בנכסי אביו בשימות אבי של זה האב המעיד נאמן, והכא ליכא מגו דאין יכול ליתן לו בתורת מתנה דאין אדם מקנה דבר שלא בא לידו. כשי"א גוסס. כתוב בספר התרומה [הלכות גיטין סימן קל] שר"ח פירש שאע"פ שהוא מדבר אינו יכול להקנותם במתנה. כיון שרוב נוסחים למיתה הרי הוא חשוב כמת. וכתב בעל התרומה וכמאן מוכיח דבינו יואל כי גוסס שמדבר בטוב וגם דעתו מיר"ב עליו אינו יכול ליתן גם שחשוב כמת שכמו שאינו יכול להקנות במתנה אינו יכול ליתן גם. והא דתנן פ"ק [מ"ו] דאהלות [ובמס' שמחות הגוסס הרי הוא כחי לכל דבריו נוחל ומנחיל זקוק ליבם ופוטר. היינו דוקא מילי דאחי ממילא אבל עשייתו ומר חו וגטו אינו כלום]*. (אדם מקנה וכו') ואע"פ שכתב הר"ם בערכין פ"א [הי"ג] הגוסס אין לו ערך ואין לו דמים הואיל ורוב הגוססים מתים הרי הוא כמת. ע"כ. לא רצה לומר שיהא כמת לכל דבר אלא לגבי הני מילי דוקא קאמר, דמ[ם] ליה לה שאין אדם נותן בו פרוטה כמו שאין נותנין כמת. ועוד נמי ליה דאינו יכול להעמידו לפני הבהן ולהעריכו, ואע"ג דא"ר יוחנן במי שאחזו [גיטין ע. ב] שאם אמר כתבו וחתנו גט לאשתי ואחזו קודדייקוס לא יתנו עד וכו' (כדבריהם החם) דמ"מ ליה לשיטה כדב"ר